

[Lilli Gyldenkilde]

det andet, at familiens liv bliver slået i stykker, og at de må på bistandshjælp. Jeg ved så godt, at der sparer man også, men det kan nu engang ikke nytte noget at komme her og sige, at der her er tale om en lov, som skal forbedre tingene, og at stå og hælde vand ud af ørerne og sige, at det må være galt, før det kan blive godt. Jeg har aldrig hørt så kynisk en bemærkning som den, der kom fra den konservative ordfører, nemlig at der skal være større forskel på at være arbejdsløs og at være i arbejde, for hvad ligger der bag ved det? Der ligger jo det bag, at man ikke ønsker, at de arbejdsløse skal leve anstændigt, for så vil de nok ikke søge arbejde. Det er jo filosofien bag de ting, der rulles op for os her. De vil gerne søge arbejde, men de kan ikke få arbejde. Der vil være 300.000 af dem fremover, som ikke kan få arbejde. Det er tragisk, at man skal være ordfører vedrørende et lovforslag som dette.

Jeg tør heller ikke tænke på, hvordan efterlønsmodtagere fremover skal klare sig. Jeg har lige siddet og kigget i loven. Hvad er det, en efterlønsmodtager får, og hvad er det, de mister? Og som allerede hr. Svend Auken har sagt: de mister op til 10.000 kr. Ja men i de familier, hvor begge er gået på efterløn i tiltro til, at det kunne nytte noget at trække sig tilbage til fordel for ungdommen, mister man altså 20.000 kr. Hvordan skal det dog gå? SF er imod dette og agter at modarbejde det på alle planer.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Fru Lilli Gyldenkilde nævnte, at det var helt bevidst fra vores side, at vi skabte den afstand. Jeg lyttede meget interesseret til fru Lilli Gyldenkildes indlæg her, for jeg kan ikke forstå, hvor pengene skal komme fra til løsning af alle vores økonomiske problemer. Er der overhovedet ikke tænkt på det? Skal de komme frit ud af luften, skal det redde det? Vi har nogle ganske alvorlige økonomiske problemer, og jeg nævnte i mit indlæg, at vi gør dette af nød, for det skal hænge sammen i det danske samfund. Det er ikke et spørgsmål om at træde på en gruppe, som er i vanskeligheder.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ingen skal være i tvivl om, at også SF mener, dette land er i økonomiske vanskeligheder, men ingen skal heller være i tvivl om, at vi ville hente pengene andre steder, og det ved man godt. Vi sluttede bravt op omkring dele af det, socialdemokratiet kom med i december måned, så bravt, så vi har fået øretæver for det ind imellem. Men jeg håber da, at de mennesker, der gav os de øretæver, i dag kan se, at det måske var lidt fornuftigere end det, der nu kommer på bordet.

Der er alternative muligheder. Vi skal bare have dem derude til at forstå, at der er alternative muligheder, så skal vi nok få rettet op.

Lawaetz (FP):

Nu vil jeg ikke ud fra min naturlige høflighed over for fru Lilli Gyldenkilde og den nye kvindelige arbejdsminister specielt koncentrere mig om kvinderne, for vi nærmer os måske den dag, hvor der skal laves et Dansk Mandesamfund.

Dette lovforslag er en absolut betydelig del af regeringens spareplaner. Fremskridtspartiet kan stort set støtte forslaget, som nok burde have været fremsat for længe siden, men det var jo nok for meget at forlange af en socialdemokratisk regering. Vi har da også hørt i socialdemokratiets indlæg – også hr. Heinesens i går – at der er en forfærdelig jammer. Jeg forstiller mig, at socialdemokratiet i dag er lykkeligt for at være i opposition, så partiet kan fortælle vælgerne, hvor ond den nye regering er mod arbejdsløse og efterlønsmodtagere. Når denne jammer så går ud i æteren og i medierne, glemmer man at fortælle, at det er det samme socialdemokrati, der i sin lange regeringstid har skabt hele elendigheden, den enorme arbejdsløshed. Endvidere har socialdemokratiet opfundet begrebet efterløn og tilskyndet ca. 80.000 mennesker til at benytte denne ordning, af den tidligere arbejdsminister – det må vi godt nævne – kaldet århundredets største succes. Da socialdemokratiet ikke vil, kan andre heldigvis fortælle befolkningen, hvordan tingene hænger sammen.

Vi har alle den største medlidenhed med de arbejdsløse. For mit eget vedkommende er medlidenheden størst rent psykisk for de mange, der gerne vil arbejde, men som på grund af krisen ikke kan få noget at rive i. Økonomisk har de fleste vel klareret sig nogen-